

Implementeringsrådet
KN 2024:04

Klimat- och
näringslivsdepartementet,
Enheten för cirkulär ekonomi,
kemikalier och strålning (KN
CKS)
Kopia: KN NIM

Underlag till svensk ståndpunkt i pågående EU-förhandling – förslag till direktiv om miljöpåståenden, KOM (2023) 166.

Implementeringsrådets bidrag till svensk ståndpunkt framgår i sin helhet i avsnitt 8. Rådets förslag i sammandrag är:

- Implementeringsrådet rekommenderar att regeringen verkar för att arbetet med direktivet pausas. Andra EU-rättsakter har hunnit träda i kraft som till stor del uppfyller förslagets syfte.

Om förslaget fortsätter förhandlas:

- Verka fortsatt för förenklade verifieringsförfaranden för vissa påståenden, utan krav på tredjepartsverifiering
- Verka för enkla, tydliga och standardiserade kriterier och verktyg för verifieringsprocessen
- Verka för en fastslagen maxtid för verifieringsprocessen
- Verka för tillräckliga övergångsperioder
- Undantag från tredjepartsverifiering för mikroföretag är en nödlösning
- Oklara relationer till andra rättsakter behöver redas ut, bl.a. vad gäller konsumentmaktsdirektivet, direktivet om otillbörliga affärsmetoder, regler om farliga ämnen och nya regler kolkrediter
- Rimliga sanktioner i implementeringsfasen är viktigt.

1. Implementeringsrådets uppgift

Implementeringsrådet har i uppgift att bistå regeringen i arbetet med att stärka svenska företags konkurrenskraft genom att undvika implementering över miniminivån och motverka omotiverade regelbördor samt minska administrativa kostnader och andra fullgörandekostnader vid genomförande av EU:s regelverk i svensk rätt. Implementeringsrådets arbete ska utgå ifrån ett företagsperspektiv.

Implementeringsrådet ska lämna underlag och rekommendationer till regeringen, dels som bidrag till svenska ståndpunkter i förhandlingar, dels om hur EU-rättsakter kan genomföras i svensk rätt på ett sätt som inte är mer långtgående ur ett företagsperspektiv än vad rättsakterna kräver.

2. Berört förslag till EU-rättsakt

Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om styrkande och framförande av uttryckliga miljöpåståenden¹.

3. Mål och syfte med förslaget

Direktivet om miljöpåståenden ska hantera ”grönmålning” (greenwashing) och hjälpa konsumenterna att fatta mer miljövänliga beslut när de köper en vara eller använder en tjänst. I direktivet fastställs minimikrav när det gäller styrkande, kommunikation och kontroll av miljöpåståenden. Tillförlitliga, jämförbara och kontrollerbara miljöpåståenden ska hjälpa konsumenterna att kunna fatta välgrundade beslut.

Förslaget är inriktat på miljöpåståenden och miljömärkningar som företag använder frivilligt när de t.ex. marknadsför sig som gröna och som omfattar produktens eller näringsidkarens miljöpåverkan, miljöaspekter eller miljöprestanda. Förslaget omfattar även befintliga och framtida system för miljömärkning, både offentliga och privata.

Syftet är att skydda konsumenter mot vilseledande miljöpåståenden samtidigt som det skyddar seriösa näringsidkare genom att minska floran av miljömärkningar och säkerställa lika konkurrensvillkor på EU:s inre marknad.

¹ KOM(2023) 166, även kallat ”Green Claims Directive”

4. Var i processen befinner sig förslaget?

Förhandlingarna har nått trilogstadiet. Det är osäkert i vilken takt det innevarande polska ordförandeskapet kommer prioritera ärendet. Eventuellt kan Europaparlamentet vilja revidera sin position. Tecken finns på att en majoritet i det nya parlamentet inte vill se direktivet förverkligat.

5. Ansvarigt departement

Klimat- och näringslivsdepartementet

6. Problembeskrivning ur ett svenskt företagsperspektiv

Det övergripande syftet med förslaget, att öka harmoniseringen på den inre marknaden, bland annat kring märkningssystemen samt de metoder som ska ligga till grund för olika märkningar och miljökommunikation är positivt.

Betungande och otydliga krav på obligatoriska tredjepartsverifieringar

KOM föreslår ett obligatoriskt förhandsgodkännande av ett ackrediterat organ innan ett miljöpåstående får användas i kommersiellt syfte. Detta kommer att öka företagens administration och kostnader för att använda miljöpåståenden och märkningar i kommunikation med konsumenter.

Som förslaget är utformat ser näringslivet en betydande risk med att även enkla miljöpåståenden i företagens konsumentkontakter måste omfattas av tredjepartsverifiering. Det kan t.ex. handla om upplysningar som ges i en kundtjänst eller chatt om en produkts miljöpåverkan.

Det finns också en risk att företag avstår från att kommunicera miljöpåståenden (s.k. "greenhushing"), vilket försvårar för konsumenter att fatta hållbara beslut. Detta kan även bli särskilt besvärande för små och medelstora företag vars möjligheter att nå konkurrenskraft och ta sig in på en marknad ofta utgår från deras möjligheter att kommunicera sitt särskilda miljöarbete och innovationer.

Dessutom skapar otydliga definitioner i direktivet oklarheter kring förslagets tillämpningsområde. Beroende på hur direktivet implementeras i olika medlemsländer finns en risk att såväl kostnad, regeltolkning som tidsåtgång

för förhandsgodkännandet skiljer sig åt inom EU, till nackdel för svenska konsumenter och företag.

Även kriterierna för att styrka ett miljöpåstående lämnar ett stort tolkningsutrymme för de ackrediterade organen, mer än vad som är gängse när de ackrediterade organen arbetar utifrån tydligare kriterier genom standarder. Det finns därmed en risk att olika medlemsländers ackrediterade organ gör olika tolkningar av kriterierna för att styrka ett miljöpåstående.

I trilogförhandlingarna förhandlas bland annat att vissa typer av miljöpåståenden ska undantas från kravet på förhandsgodkännande alternativt genomgå ett förenklat förfarande. Med tanke på att godkännanden gäller för hela EU är det viktigt att även sådana eventuella förenklade förfaranden och/eller undantag från förhandsgodkännande är enhetliga över hela EU.

Risk för dubbla verifieringsordningar för redan miljömärkta produkter

Direktivförslaget anger att påståenden relaterat till EU:s ekologiska lagstiftning undantas från krav på ytterligare verifiering. Dock finns det en risk att produkter som är certifierade mot KRAV i Sverige, som går längre än kraven i EU:s ekologiska lagstiftning, ändå skulle behöva verifiera sina miljöpåståenden under direktivet om uttryckliga miljöpåståenden. Detsamma gäller för andra miljöpåståenden på ekologiskt certifierade produkter, t.ex. relaterat till klimat, som inte direkt täcks av EU:s ekologiska lagstiftning.

Ett antal svenska företag har investerat mycket tid och pengar i egna varumärken med exempelvis gröna logotyper i syfte att hjälpa konsumenter att göra mer hållbara val. Om dessa varumärken eller logotyper utgör miljöpåståenden/-märkningar i direktivets mening måste företagen hantera dubbla verifieringsprocesser, vilket medför ökad administration och ökade kostnader som i slutändan kan minska efterfrågan på produkterna.

Oklar relation till andra EU-rättsakter

Konsumentmaktsdirektivet och direktivet om otillbörliga affärsmetoder

Det finns en betydande risk för överlappande krav mellan förslaget till direktiv om uttryckliga miljöpåståenden och det redan beslutade konsumentmaktsdirektivet². Konsumentverket har i sitt remissvar framfört att det finns oklarheter kring hur direktivet om uttryckliga miljöpåståenden ska tillämpas parallellt med konsumentmaktsdirektivet, samt hur det påverkar tillämpningen av direktiv 2005/29/EG om otillbörliga affärsmetoder. Det är bl.a. viktigt att konsumentmaktsdirektivet (och senare direktivet om uttryckliga miljöpåståenden) införlivas i svensk lagstiftning på ett sätt som motverkar att ett miljöpåstående behöver genomgå dubbla verifieringsprocesser för de två olika lagstiftningarna. Detta bör beaktas i såväl EU-förhandlingarna som vid svensk implementering.

Svensk Handel har gjort en analys av var otydligheterna och överlappningen är som störst kopplat till Konsumentmaktsdirektivet och förslaget till direktiv om uttryckliga miljöpåståenden. Här är det framför allt förhandsgodkännandet, begrepp och definitioner samt ansvarsfördelningen mellan olika aktörer i en och samma värdekedja som blir otydlig och svårtolkad för företagen.

Förordningen om inrättande av en unionsram för certifiering av kolupptag³

Förslaget om uttryckliga miljöpåståenden är inte anpassat till den nyligen beslutade EU-förordningen om ett certifieringsramverk för koldioxidupptag, som ska främja handel med frivilliga kolkrediter. Det är viktigt att direktivet om uttryckliga miljöpåståenden inte försvårar eller begränsar användningen av kolkrediter och att det klargörs hur kolkrediter kan användas som en del av ett uttryckligt miljöpåstående för att stödja utvecklingen av en fungerande marknad för frivilliga kolkrediter.

² Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/825 av den 28 februari 2024 om ändring av direktiven 2005/29/EG och 2011/83/EU vad gäller mer konsumentmakt i den gröna omställningen genom bättre skydd mot otillbörliga affärsmetoder och bättre information.

³ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/3012 av den 27 november 2024 om inrättande av en unionsram för certifiering av permanenta kolupptag, kolinlagrande markanvändning och kollagring i produkter.

Problematiska sanktionsbestämmelser

Implementeringsrådet vill uppmärksamma de långtgående sanktionsbestämmelserna i förslagets artikel 17. Sanktionsbestämmelserna är uppbyggda runt böter, förverkande av inkomster och uteslutning från deltagande i offentliga upphandlingar. Liknande sanktionsbestämmelser finns i EU:s nya avskogningsförordning. I ett nyligen publicerat betänkande⁴ föreslås dessa bestämmelser genomföras i svensk rätt genom straffsanktionering. En liknande modell för implementering vad gäller miljöpåståenden kan ha en starkt negativ inverkan på företagens vilja att kommunicera miljöpåståenden. Det finns också en risk att företagen väljer bort uttryckliga miljöpåståenden till förmån för mer svepande påståenden eller oprecisa symboler.

Förbud mot nya icke-offentliga märkningsordningar riskerar att hämma grön omställning

Begränsningarna kring nyutveckling av miljömärkningar som inrättas av privata aktörer (förslagets art. 8) riskerar att hämma innovation som bidrar till den gröna omställningen.

Förslaget kan innebära att de idag befintliga märkningarna och certifieringarna i praktiken får monopol inom sin genre (tex hållbart skogsbruk). Det kan leda dels till fördyringar för företagen då inget håller tillbaka prissättningen, dels till stagnerad kriterieutveckling. Även inom kategorin hållbarhetsmärkning finns det en fördel med olika avancerade märkningar, även de enklare och billigare certifieringarna kan vara ett första steg för ett mindre företag.

7. Implementeringsrådet analys

Förslaget är inte i ett tidigt skede av beslutsprocessen. Implementeringsrådet bedömer det ändå som angeläget att inkomma med sitt underlag, givet osäkerheten i rådande förhandlingsläge och den stora påverkan förslaget förutses ha på svenska företags regelbörda, administrativa kostnader och andra fullgörandekostnader.

⁴ SOU 2025:17, Anpassning av svensk rätt till EU:s avskogningsförordning

Stora delar av det svenska näringslivet ser betydande problem främst med ett krav på obligatoriskt förhandsgodkännande från en tredje part av miljöpåståenden. Risker finns att systemet blir trögrörigt, administrativt tungt, dyrt och föranleder forumshopping mellan olika medlemsstaters verifieringsordningar.

Berörda branscher och företag

Förslaget berör alla företag som vill kommunicera ett miljöpåstående till konsument, d.v.s. en stor mängd svenska företag, t.ex. inom handel, dagligvaruhandel, livsmedelsproducenter, kemtekniska produkter, textilindustri, bilindustri, skogs-, trä- och möbelföretag och besöksnäring.

Förslaget berör både företag som använder märkningsordningar som Svanen och Bra Miljöval och företag som har egna varumärken för sitt ekologiska sortiment (t.ex. I Love Eco och Änglamark).

För att ge en indikation på den stora mängd svenska företag som berörs av förslaget kan nämnas att för tre av de ovan nämnda branscherna fanns 2024 följande antal registrerade företag i SCB:s företagsdatabas:

Livsmedelsindustri (kod 10) 4181 företag (varav 82,3% med 0–9 anställda),
Textilindustrin (kod 13): 1873 företag (varav 96% med 0–9 anställda) samt
Möbelindustri (kod 31): 2381 företag (varav 91% med 0–9 anställda).

För de företag som redan använder befintliga märkningar som håller en hög standard och har föregåtts av en robust verifieringsprocess blir konsekvenserna mindre, även om ytterligare administrativa bördor och kostnader drabbar även dem.

Företagen som berörs varierar mycket i storlek, alltifrån stora dagligvaru-aktörer till mikroföretag som bedriver småskalig produktion eller besöksnäring som önskar kommunicera miljöpåståenden. Förslaget bedöms påverka många mikro- och småföretag som vill profilera sig med hjälp av sin miljöprestanda.

Konsekvenser för svenska företag

Ökade administrativa bördor

De administrativa konsekvenserna består i att ansöka om förhandsgodkännande, ta fram olika underlag och beräkningsmetoder för att kunna bevisa sina miljöpåståenden och/eller miljömärkningar. Till detta

kommer själva verifieringsprocessen om näringsidkaren själv är den som behöver anlita ett ackrediterat organ. Att ansöka om förhandsgodkännande kan ta tid och fördröja företagens interna processer.

Det finns en risk att produkter som redan idag har miljömärkningar behöver genomgå en ytterligare verifieringsprocess. Det innebär ökad administration och dyrare produkter.

Direktivförslaget är vidare uppbyggt kring att varje uttryckligt miljöpåstående måste omfattas av tredjepartsverifiering. Det innebär att verifieringsproceduren kan behöva omfatta många olika situationer och typer av uttalanden resp. märkningar. Detta kan göra verifieringen kostsam.

Ökade kostnader för företagen

Kostnader för att använda miljöpåståenden och märkningar i kommunikation med konsumenter kommer att öka. Kostnaderna är till stor del förknippade med verifieringsprocessen. Implementeringsrådet konstaterar att det råder brist på uppskattningar av de sammantagna kostnadsmässiga konsekvenserna för företagen. Förslaget åtföljs inte av någon egen konsekvensanalys, vilket är en tydlig brist.

Kostnader som uppkommer är:

- Kostnader för att få använda en godkänd märkning eller för att få sitt miljöpåstående verifierat. Kostnaderna avser dels att ta fram olika underlag och beräkningsmetoder, dels själva verifieringsprocessen.
- Kostnader för framställning eller ändring av förpackningar och märkning av produkter och informationsmaterial

Kostnaderna för verifieringsprocessen är svåra att uppskatta eftersom verifieringsordningen ännu inte är etablerad och kraven för att uppfylla direktivet är oprecisa. Men företagen som vill använda sig av miljöpåståenden måste vara beredda på att inte bara betala för sin egen verifiering, utan även för att kostnaderna för att bygga upp verifierings-systemet och dess förvaltning läggs över på de företag som vill genomgå verifiering.

Kostnaderna för verifiering kommer också variera utifrån hur avancerade miljöpåståenden verifieringen ska avse. Kommissionens kostnadsuppskattning är mellan 500 euro och 8 000 euro, eller så mycket som

54 000 euro om verifieringen avser en hel verksamhets miljöavtryck. Dock är kostnaderna för verifieringarna svårbedömda eftersom direktivet inte anger vilka metoder som ska användas för verifiering.

Implementeringsrådet vill också uppmärksamma att varje enskilt, frivilligt uttryckligt miljöpåstående måste omfattas av verifiering enligt förslaget. Det kan därmed vara många olika påståenden som ett företag vill göra som måste genomgå verifiering.

Kostnadsökningar kan särskilt vara fallet om produkter som är miljömärkta sedan tidigare måste genomgå ytterligare verifieringsprocedurer.

Därutöver kan indirekta kostnader uppstå om verifieringsprocessen tar så lång tid att produkten inte längre är attraktiv eller lönsam att sälja, t.ex. säsongsbetonade produkter. Även avslag på en ansökan om verifiering ger upphov till kostnader.

Övriga konsekvenser – risk för sanktioner trots tredjepartsverifiering

Förslaget till direktiv reglerar enbart det uttryckliga miljöpåståendet. Även om ett företag får ett miljöpåstående tredjepartsverifierat kan det ändå komma att anses som vilseledande enligt konsumentsmaktsdirektivets implementering genom marknadsföringslagen. En sådan dubbelreglering kan slå hårt mot de enskilda företagen och ge upphov till osäkerhet om de ekonomiska riskerna.

Det finns också farhågor om att sanktionssystemen kan komma att missbrukas genom att företag anmäler konkurrerande företags miljöpåstående till tillsynsmyndigheten för att skapa egna konkurrensfördelar.

Övergripande konsekvenser i förhållande till förslagets syfte

Som framgår av den inledande problembeskrivningen finns det risk

- att företagen avstår från att kommunicera miljöpåståenden, vilket försvårar för konsumenterna att göra hållbara miljöval
- att allmänna, vaga miljöpåståenden blir vanligare, istället för specifika, uttryckliga miljöpåståenden som måste genomgå en verifieringsprocess
- att de ökade kostnaderna för företagen kan leda till högre priser för konsumenter, vilket i sin tur kan leda till att konsumenter väljer bort produkter som är bättre för miljön, dvs efterfrågan på bl.a. ekologiska

produkter kan minska.

Påverkan på det svenska näringslivets konkurrenskraft i jämförelse med övriga EU

Svenska företag konkurrerar ofta med sin miljöprestanda. Om det blir dyrare att använda miljöpåståenden riskerar det att bli en konkurrensnackdel för svenska företag.

Vidare finns det risk att det föreslagna verifieringssystemet utformas olika ambitiöst i olika medlemsstater. Eftersom intygen om överensstämmelse är giltiga i hela EU kan sådana skillnader leda till konkurrenssnedvridningar, både vad gäller vilka miljöpåståenden som accepteras och kostnaden för att styrka miljöpåståenden relativt andra länder.

En bransch vars konkurrenskraft påverkas i hög grad av förslaget är den svenska livsmedelsbranschen. Detta riskerar att motverka regeringens prioriteringar under livsmedelsstrategin.

8. Implementeringsrådets underlag till svensk ståndpunkt i fortsatta EU-förhandlingar

➤ **Implementeringsrådet rekommenderar att regeringen verkar för att arbetet med direktivet pausas.**

Sedan förslaget presenterades har flera andra rättsakter hunnit träda i kraft som till stor del uppfyller förslagets syfte, främst konsumentmaktsdirektivet och ändringar i direktivet om otillbörliga affärsmetoder som bl.a. innebär att miljöpåståenden ska kunna styrkas. Även den nya EU-förordningen om förpackningar och förpackningsavfall, PPWR⁵ och EU-direktivet om företagens hållbarhetsrapportering, CSRD⁶, innehåller krav på dokumentation m.m. som delvis uppfyller samma syfte. Förslaget är inte heller anpassat till den EU-förordning som hunnit träda i kraft om inrättande av en unionsram för certifiering av kolupptag. Effekten av dessa nya regleringar bör avvaktas och bedömas innan behovet av direktiven återigen övervägs.

Om förslaget fortsätter förhandlas bedömer Implementeringsrådet att följande förhållningssätt är angelägna att företräda från svensk sida:

➤ **Verka fortsatt för förenklade verifieringsförfaranden för vissa påståenden, utan krav på tredjepartsverifiering**

Både Europaparlamentet och ministerrådet föreslår ett förenklat verifieringssystem utan krav på tredjepartskontroll för vissa miljöpåståenden. Implementeringsrådet stödjer fullt ut dessa ambitioner. Undantag kan åtminstone omfatta de fyra kategorier av påståenden som ministerrådet anger i sin allmänna riktlinje⁷. Det är dock viktigt att

⁵ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2025/40 av den 19 december 2024 om förpackningar och förpackningsavfall, om ändring av förordning (EU) 2019/1020 och direktiv (EU) 2019/904 och om upphävande av direktiv 94/62/EG

⁶ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2022/2464 av den 14 december 2022 om ändring av förordning (EU) nr 537/2014, direktiv 2004/109/EG, direktiv 2006/43/EG och direktiv 2013/34/EU vad gäller företagens hållbarhetsrapportering

⁷ Se [rådets allmänna riktlinje](#), förslag till ny art. 3a. Undantagen avser översiktligt beskrivet följande: 1. Påståenden som överträffar minimikrav enligt EU-lagstiftning, enligt den lagstiftningens metodologi, 2. Påståenden som har certifierats genom en miljömärkning, 3. Påståenden kopplade till åtgärder som stöder jordbruksmetoder för klimat- och miljöfördelar, enligt medlemsstaters strategiska CAP-planer, 4. Påståenden som undantas av kommissionen i genomförandeakter.

undantagen från tredjepartsverifiering är enhetliga över hela EU så att lika konkurrensförhållanden råder inom unionen.

Undantag enligt ovan bör medge att märkningar och påståenden som redan omfattas av certifiering enligt befintliga miljömärkningssystem som uppfyller EU:s standarder (t.ex. EN ISO 14024) och system som regleras av EU-lagstiftning, såsom EU-miljömärket och påståenden verifierade enligt EU:s förordning 2018/848 om ekologisk produktion kan fortsätta att användas utan ytterligare krav på tredjepartskontroll.

➤ **Verka för enkla och tydliga standardiserade kriterier och verktyg för verifieringsprocessen**

Om ett system med förhandsgodkännanden bedöms som nödvändigt bör tydligare kriterier anges för hur företagen uppfyller kraven i direktivet. T.ex. skulle ett standardiserat och gemensamt bedömningsformulär/process för hur förhandsgodkännandena ska kontrolleras och godkännas, som gäller i alla medlemsstater, underlätta för företagen och göra processen mer förutsebar.

Även en standardiserad kostnadsmodell skulle vara av värde för företagen för att öka transparensen och skapa bättre ekonomisk förutsebarhet, t.ex. ang. avgifter för att söka godkännande.

Ett harmoniserat verifieringssystem bör vara uppbyggt innan direktivet träder i kraft och bygga på väletablerade standarder, t.ex. ISO 14024 typ 1 för miljömärkning och LCA-metoder baserade på tillämpliga ISO-standarder.

Att kommissionen tar fram grundlig vägledning kring förhandsgodkännandena, innan den delen av direktivet träder i kraft, skulle också vara till stor hjälp för företagen. Implementeringsrådet stödjer fullt ut ministerrådets ambition att fler stödåtgärder (bl.a. vägledningar, riktlinjer och digitala verktyg) behövs för att hjälpa små och medelstora företag, inklusive mikroföretag, under hela godkännandeförfarandet.

➤ **Verka för en fastslagen maxtid för verifieringsprocessen**

Implementeringsrådet instämmer i Europaparlamentets förslag om att verifiering av uttryckliga miljöpåståenden och system för miljömärkning ska kunna slutföras inom 30 dagar.

➤ **Verka för tillräckliga övergångsperioder m.m.**

Implementeringsrådet anser att regeringen bör verka för tillräckligt långa övergångstider. Branschorganisationer som rådet samrått med bedömer att 48 månader behövs, oavsett storlek på företag. Dessutom bör det tydliggöras att produkter som redan satts på marknaden innan direktivet träder i kraft bör få säljas ut.

➤ **Undantag från tredjepartsverifiering för mikroföretag är en nödlösning**

Om reglerna är för krångliga att följa för mikroföretagen är det bättre att se över reglernas ändamålsenlighet än att föreskriva undantag för olika typer av företag. Och även enskilda mindre företag kan ha en stor marknadsandel. Implementeringsrådet förordar i stället att förenklade verifieringsförfaranden utvecklas enligt ovan, där kraven på tredjepartsverifiering begränsas.

➤ **Oklar relation till andra rättsakter behöver redas ut**

Det behöver klargöras hur direktivet ska tillämpas parallellt med konsumentmaktsdirektivet och direktiv 2005/29/EG om otillbörliga affärsmetoder.

Det behöver även förtydligas att produkter som innehåller farliga (kemiska) ämnen kan vara föremål för miljöpåståenden förutsatt att existerande lagstiftning på området uppfylls (CLP-förordningen, REACH, RoHS).

Det behöver även klargöras att kolkrediter från jord- och skogsbruk kan tillgodoräknas för uttryckliga miljöpåståenden både inom och utanför dessa sektorer.

➤ **Proportionerliga sanktioner och rimligt genomförande av dessa artiklar efterlyses i implementeringsfasen**

Implementeringsrådet vill uppmärksamma vikten av att direktivets sanktionsregler utformas proportionerligt och därefter genomförs i svensk

lagstiftning på ett för företagen rimligt sätt, som inte avskräcker från användning av uttryckliga miljöpåståenden. Genomförandet måste också beakta genomförandet av konsumentmaktsdirektivet.

Kontaktperson i detta ärende är utredningssekreterare Karin Broms
(karin.broms@regeringskansliet.se)